

Francesc Pastor

A colps

Premi Ibn Hafaja
Ciutat d'Alzira

La memòria és un hivern antic.
La vida pot ser més que una paraula,
i tu tens el mèrit d'escriure-ho tot

I
Memorandum

Entre tu i jo, distància.

Marta Pérez SIERRA

L'olor, la llana sobrant de l'hivern.
Jo dorm on tu dorms. Pàgina per pàgina.
Les carasses, la mentida només
si tu ho dius. El sis-cents de dues portes

–t'ho imagines?–, la recta interminable,
els anys interminables, tanta pressa
que teníem, i ja veus. La rebeca
per damunt dels muscles, els teus, els meus,

ta mare esperant-nos desconfiada
com sempre, el triangle amorós, la pena
de saber on som ara, el desgavell

de sentits, el roser, les efemèrides,
l'aura de les roses, la sang rosàcia,
els colps. Tu, jo. La gènesi de tot.

Un definitiu dia no podràs moure més
aquest braç malalt

Gaspar JAÉN

Quin privilegi moure la mà i fer
que tot s'esdevinga, com sempre, d'or.
Acurtar les distàncies, un home
com jo, que mira cap a l'infinit

encara. Quin goig els meus dits i els teus,
les seues ditades en els espills
de l'ahir. Quina ocasió la vida
per a aquestes criatures salvatges

que som tots dos. Tantes tecles que prem
abans de dir les paraules, aquestes
que ara algú llig sense saber qui som

nosaltres, quins colps ens han fet ser
com aquells que no tenen res i allarguen
la mà dins del somni, i ja ho tenen tot.

die dunklen die Regentoene

Ingeborg BACHMANN

La pluja caiguda durant la nit,
¿on és ara mateix, en quines fulles
de parra, en quin bec d'ocell fugisser,
en quin espill travessat per la boira

de les desmemòries? Més encara,
¿com és que ningú no sap on s'encenen
tots els focs de la veritat i l'aigua
que els sadolla, els ferros vells incurables,

els turmells tan delicats, l'edat última?
Algú, de prop, gesticula amb les mans.
De lluny, la paraula. No em fa profit

el que hi veig. Projectes inacabats
sobre la taula, un pitxer de flors seques,
ploure quan no és temps d'ais i lletanies.

en bicicleta us veig passar

Lluís RODA

Adés i ara, a colps de pedal s'enfonsa
més i més la nit dins els nostres ulls.
Aquell amor nocturn que ens professàvem
tots dos en un equilibri perfecte,

serpentejant l'únic camí de tots
per a arribar a aquesta llunyania.
Un amor de costums i bicicletes,
per què no dir-ho, providencial.

Adés i ara ens veiem en una estampa
de solituds buscades, tu davant
i jo darrere per fer més creïble

aquesta instantània tan borrosa.
L'extensa petja del que ja no som
i el titubeig concèntric de la roda.

Colleccione pedres d'enderroc.

Miquel MARTÍNEZ

aquelles cobdiciades delícies
que ja no tenen cor ni úter fecunds,
les teues mans com raboses furtives
palpant-les a cegues, de nit, un home,

una glopada de fum tot pensant
que no som ningú sense un temps pretèrit,
sense un sentiment fent olor de casa
eternament deshabitada, d'àngels

que naixen i moren en els seus llits
desfets, droga que no saps si prové
del mateix pes de l'ànima, del dia

gris i un tassó de llet tèbia que és
el temps present, del cel plagat de morts,
del gos lladrant-li a un altre gos llunyà